

Sygn. akt III AUa 985/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marta Sawińska
Sędziowie:	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.) SSA Katarzyna Wołoszczak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2013 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **K. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

z dnia 10 sierpnia 2012 r. sygn. akt IV U 4012/11

1. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w rubrum zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż w miejsce daty decyzji określonej na: „29.09.2012r.” wpisać: „29.09.2011r.” ;

2. oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 września 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu argumentowano, że wnioskodawca nie spełnił przesłanki niezdolności do pracy.

Wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze.

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2012r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, poczynając od dnia 5 lipca 2011r. do dnia 30 czerwca 2013r.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

K. S. w dniu 5.07.2011r. złożył wniosek o przyznanie mu prawa do renty. Nie pozostawał wówczas w zatrudnieniu. Udowodnił 32 lata 10 miesięcy oraz 13 dni okresów składkowych i okresów nieskładkowych. Legitymował się też wymaganym pięcioletnim okresem ubezpieczenia w dziesięcioleciu liczonym od daty zgłoszenia wniosku.

Lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 24.08.2011r. stwierdził, że wnioskodawca jest zdolny do pracy. Rozpoznając sprzeciw złożony od tego orzeczenia przez wnioskodawcę komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 23.09.2011r. uznała, że jest on zdolny do pracy.

Na tej podstawie pozwany zaskarżoną decyzją odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych diabetologa, ortopedy, chirurga, neurologa i okulisty. Czterej pierwsi biegli rozpoznali u wnioskodawcy cukrzycę t2 leczoną lekami doustnymi w przebiegu stabilnym bez przewlekłych powikłań, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa na podłożu zmian przeciążeniowo-zwyrodnieniowych przy współistniejącej skoliozie piersiowo - lędźwiowej, chorobę zwyrodnieniową stawu biodrowego prawego, stan po leczeniu operacyjnym złamania obojczyka prawego oraz stan po odległej amputacji palca V ręki prawej i pourazowym zniekształceniu wskaziciela ręki lewej z jego praktyczną bezużytecznością. Schorzenia te zdaniem biegłych powodują, że wnioskodawca w zakresie układu narządu ruchu w znacznym stopniu utracił zdolność do wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi przez niego kwalifikacjami. Według biegłych niezdolność do pracy jest częściowa i okresowa na okres dwóch lat licząc od daty wystawienia przez lekarza prowadzącego zaświadczenia o stanie zdrowia.

Biegły lekarz okulista stwierdził, że z punktu widzenia schorzeń okulistycznych wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy powołując art. 12, 13, 57 i 61 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazał, że jedyną sporną okolicznością w sprawie było ustalenie, czy odwołujący jest niezdolny do pracy. W zakresie oceny niezdolności odwołującego do pracy Sąd Okręgowy oparł swe rozstrzygnięcie w głównej mierze na opinii powołanego zespołu biegłych sądowych: diabetologa, ortopedy, chirurga i neurologa, którzy uznali, że odwołujący jest częściowo okresowo niezdolny do pracy.

Reasumując – Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy, dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w wyroku.

Apelację od powyższego wyroku, w całości, złożył organ rentowy, zarzucając błędną ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że odwołujący jest osobą uprawnioną do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 5 lipca 2011r. do dnia 30 czerwca 2013r. W uzasadnieniu apelujący kwestionował opinie biegłych sądowych jako podstawę do dokonania ustaleń odnośnie częściowej niezdolności do pracy odwołującego.

W oparciu o tak sprecyzowane zarzuty apelujący wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego całkowicie bezzasadnym jest wywiedziony w apelacji zarzut błędnej oceny materiału odwoławczego, ponieważ na podstawie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego swobodnie z zachowaniem zasady wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że odwołujący jest częściowo niezdolny do wykonywania pracy zarobkowej. Taki wniosek wprost wynika z łącznej opinii biegłych sądowych

diabetologa, ortopedy, chirurga i neurologa, w oparciu o którą sąd meriti poczynił ustalenia będące podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego - na podstawie art. 12 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do wykonywania pracy zarobkowej, a w konsekwencji, wobec spełnienia także innych przesłanek wskazanych w art. 57 cyt. ustawy, przysługuje mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej.

W zakresie oceny stopnia niezdolności ubezpieczonego do pracy i okresu trwania tej niezdolności Sąd I instancji oparł się na opiniach biegłych lekarzy sądowych diabetologa, ortopedy, chirurga i neurologa.

Bezpodstawnie organ rentowy kwestionował powyższe opinie biegłych sądowych, zarzucając, że z opinii biegłych sądowych nie wynika, które schorzenia układu ruchu czynią wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy, a także, że schorzenia wymienione w opinii biegłych, nie mogą uzasadniać niezdolności do pracy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzuty organu rentowego dotyczące opinii biegłych sądowych mają charakter typowo polemiczny i nie odnoszą się w istocie do wskazania ewentualnych wad opinii. W szczególności uzasadnionego zarzutu związanego z opinią biegłych nie może stanowić lakoniczny pogląd organu rentowego, że określone schorzenie nie powoduje w jego ocenie niezdolności do pracy. Sama niezgodność opinii biegłych sądowych z opinią lekarza orzecznika i komisji lekarskiej nie świadczy o jej wadliwości. Sąd Apelacyjny podzielił przy tym stanowisko Sądu I instancji, że odwołujący „nie wniósł niezdolności do pracy do ubezpieczenia”. Podobnie nieuzasadniony jest zarzut organu rentowego, że z opinii biegłych sądowych nie wynika, które schorzenia układu ruchu czynią wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy. Biegli diabetolog, internista, chirurg i ortopeda w zawartym w opinii rozpoznaniu wymienili m.in. przewlekły zespół bólowy kręgosłupa na podłożu zmian przeciążeniowo-zwyrodnieniowych przy współistniejącej skoliozie piersiowo - lędźwiowej, chorobę zwyrodnieniową stawu biodrowego prawego, stan po leczeniu operacyjnym złamania obojczyka prawego oraz stan po odległej amputacji palca V ręki prawej i pourazowym zniekształceniu wskaziciela ręki lewej z jego praktyczną bezużytecznością. Jednocześnie biegli zgodnie stwierdzili, że wnioskodawca w zakresie układu narządu ruchu w znacznym stopniu utracił zdolność do wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami, tj. pracownika fizycznego, a wyniki badań przeprowadzonych przez biegłych świadczą o zaawansowanej patologii dotyczącej opisanych wyżej odcinków narządu ruchu. W konsekwencji Sąd I instancji słusznie uznał opinie biegłych za obiektywne i przekonujące i nie znalazł podstaw do kwestionowania ich rzetelności, co pozwalało na ich zastosowanie jako podstawy do wydania orzeczenia w niniejszej sprawie.

Z tych względów wnioski organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych nie zasługiwał na uwzględnienie. Skoro bowiem sporządzone w niniejszej sprawie opinie były jednoznaczne, konsekwentne, a przy tym wyjaśniały w sposób przekonujący i wyczerpujący zagadnienia wymagające wiadomości medycznych, to powoływanie kolejnych biegłych należało uznać w takiej sytuacji za nieuzasadnione.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarzuty apelującego nie mogły zasługiwać na aprobatę, a przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że odwołujący ma prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej, trzeba uznać za prawidłowe i mające odzwierciedlenie w ustalonym stanie faktycznym.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 350 § 1 k.p.c. sprostował oczywistą omyłkę w rubrum zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce daty decyzji określonej na „29.09.2012r.” wpisał „29.09.2011r.”. Data decyzji została bowiem omyłkowo określona w wyroku, natomiast w uzasadnieniu wyroku wskazano ją w sposób prawidłowy.

Konkludując, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił, nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.

/SSA Iwona Niewiadowska-Patzer/ /SSA Marta Sawińska/ /SSA Katarzyna Wołoszczak/